

T. PANDUR JUDIT
A kék kötényes rejtélye

- különös történetek -

T. PANDUR JUDIT - A kék kötényes rejtélye

T. PANDUR JUDIT

A kék kötényes rejtélye

- különös történetek -

ISBN 978-963-12-9111-7

2017 [ePUB]

Szerkesztette és a
borítót a szerző fotója alapján tervezte:
Dittrich Panka

T. PANDUR JUDIT - A kék kötényes rejtélye

Tartalomjegyzék

<u>Előszó.....</u>	<u>5</u>
<u>Különös történet.....</u>	<u>6</u>
<u>A kék kötényes rejtélye.....</u>	<u>9</u>
<u>Erzsike.....</u>	<u>15</u>
<u>Delfinek.....</u>	<u>19</u>
<u>Feng Shui.....</u>	<u>23</u>
<u>A Rosszarcú.....</u>	<u>28</u>
<u>Álmok, vagy emlékek?.....</u>	<u>32</u>
<u>Tükröm, tükröm, mondd meg nékem.....</u>	<u>37</u>
<u>Szeresd meg a tested!.....</u>	<u>41</u>
<u>A sors.....</u>	<u>46</u>
<u>Grimbusz.....</u>	<u>50</u>

Előszó

A gyerekek számára – a neveltetésüktől függetlenül – evidencia, hogy a világban több van, mint amit ők érzékelni tudnak.

A felnőttek között van, aki érzékeny a spirituális dolgokra, ami lehet egy vallás, vagy egy hit abban, hogy van egy rajta kívül eső segítő erő.

De aki teljesen elzárkózik a transzcendensbe vetett hittől, még az is észleli időnként, hogy túl a logikán, és a tapasztalaton van valami, ami olykor meglegyinti az embert, túlmutat a mindennapi ismeretein.

Magam is észlelem időnként ezt a dolgot, de nem tudom nevén nevezni, ezek a történetek ebből születtek. Néha hihetetlen, néha félelmetes, néha elragadó...

Különös történet

A velem valaha is megesett legkülönösebb történet a következő:

Meghívtak egy rendezvényre, Solymárra, a művelődési házba. Megkértem a férjemet, hogy nézze meg az útvonalat a Google Maps-on, és nyomtassa ki.

Elindultunk időben, hogy kényelmesen odaérjünk, ne kelljen idegeskedni. Néztük az útvonalat, és hétvége lévén nagyon korán oda is értünk. Igen ám, de a megadott címen – Templom tér 25 – nem volt művelődési ház. Egy járókelőtől megkérdeztem, hogy hol van a művelődési ház, ő útba igazított, hogy nem itt van, hanem a Huszár utcában. Ezt roppant furának találtam, hiszen a meghívón ott volt, hogy Templom tér. Legurultunk a Huszár utcába, a művelődési ház valóban ott volt, de hétvége lévén bezárva, kihaltan, semmi rendezvényt nem hirdettek aznapra.

Húha, itt valami nagyon nem stimmel gondoltam, és valami gyanú kezdett mocorogni bennem. Visszagurultunk a település jelző tábláig, és kiderült, hogy nem Solymáron vagyunk, hanem Pomázon. A férjem hintette a hamut a fejére, hogy eltévesztette a települést, de még ha sietünk, talán időben odaérünk.

Igen ám, de merre kell mennünk? Térkép nem volt nálunk. Egy újabb járókelőtől kaptunk útbaigazítást, és mint a villám nekiindultunk, hátha még odaérünk a rendezvény megkezdésére. Oda is értünk Solymárra, ami ugye nem egy utcából áll, de egy teremtettséget sem láttunk, aki útba igazíthatott volna, hogy most merre menjünk. Véletlenül pont abba az utcába tértünk le a bevezető útról, ahol a buszmegállóban álldogált egy néni, akit meg tudtunk kérdezni, hogy hol a művelődési ház. Különös módon pont abból az utcából nyílt a Templom tér, ahol voltunk. A rendezvény megkezdésére be is estünk. Amíg a rendezvény

tartott, egyre azon gondolkodtam, hogy hogyan sikerült ezt ilyen pikk-pakk megoldani, mikor híresek vagyunk arról, hogy mindig eltévedünk még térképpel a kezünkben is!

Vége lett a rendezvénynek, beszálltunk az autóba, elindultunk, igen ám, de hol lehetünk? Merre kell menni, hogy egyáltalán arra jussunk ki Solymárról, amerre mennünk kell hazafelé? Már késő este volt, az utcák néptelenek, hideg volt, nagy hó, sehol senki. Már azon voltam, hogy becsengetek valahová útbaigazítást kérni, amikor egy nőt láttam az autónk mellett a járdán. Roppant furának találtam, mert nem láttam, amikor bekanyarodtunk az utcába, és kijönni sem láttam egyik házból sem. Lehúztam az ablakot, és megkérdeztem merre kell mennünk hazafelé. Ő elkezdte mondani, hogy előbb erre, aztán arra, aztán amarra, majd emerre. Tyűha! Mivel egyáltalán nem ismertem Solymárt, a sötétben az utcatáblákat sem lehetett kivenni, nem nagyon tudtam megjegyezni a bonyolult leírást. Biztos látszott rajtam, hogy tiszta kínai az egész, mert felajánlotta, hogy ha elvisszük a buszmegállóig, akkor onnan már könnyebben tudunk tájékozódni. Jó, persze, elvisszük.

Be is ült az autóba, és mondta, hogy hol, merre menjünk. Én meg vártam, hogy majd egyszer csak azt mondja, hogy na, itt a buszmegálló, kiszáll. De nem mondta. Már kiértünk Solymárról, az országúton mentünk vak sötétben, csak a hó világított az útszélén, a nő még mindig nem mondta, hogy kiszállna. Mentünk, mentünk, egyszer csak azt mondta, hogy itt kell majd elmennünk jobbra, ez az út vezet arra, amerre mennünk kell, és ő most kiszáll. Megálltunk, kiszállt. Mi meg bekanyarodtunk a hazavezető útra.

Mondom a férjemnek: Te láttál itt valamilyen buszmegállót? Hát ő nem, de én sem láttam. Te – mondom – hát mégse hagyjuk itt a néptelen országúton ezt a kis nőt, tolassunk vissza, és kérdezzük meg, hogy hová akar menni, és vigyük el valami lakott helyre, ez a legkevesebb, amit megtehetünk.

Még csak pár métert mentünk, visszatolattunk, kiszálltunk, körülnéztünk, senkit nem láttunk. Se nő, se buszmegálló, se egy ház, településnek nyoma sincsen a közelben, még az út is néptelen volt, egy autó sem jött arra. Elkezdtünk kiabálni, hogy merre van, jöjjön, elvisszük, ahová mennie kell. Senki nem válaszolt. Mintha a föld nyelte volna el az alatt az egy perc alatt. Még egy kicsit keresgéltük, de hiába, csak a szél füttyült a mezők felett. Napokig nem tudtunk napirendre térni, hogy hová lehetett!

Végül arra tippeltem, hogy valamelyikünk őrangyala mutatkozott be, személyesen... Kár, hogy nem kérdeztük meg legalább a keresztnévét!

A történet 2012-ben játszódik

A kék kötényes rejtélye

Vera nem sokkal azután látta először a kísértetet, ahogy beköltöztek a házba.

Egy biztos, egyáltalán nem tűnt kísértetnek.

Fényes nappal volt, bár a nap valami vastag felhő mögött lappangott, de semmi kísérteties nem volt sem a világosságban, sem a környezetben.

A hatalmas régimódi konyhaasztal – amin éppen vasalt – az ablak előtt állt a konyhában.

Égett a villany is, mivel az északra néző ablakon nem jött be elég fény. A hűtő tetején szólt a rádió, tánczenét adtak, annak ritmusára huzigálta nagy vidáman a vasalót.

Persze, hogy vidám volt. Végre lezajlott a költözködés, maguk mögött hagyták a pesti belvárost, az omladozó négy emeletes bérházat, a rémes szomszédokkal, a mocskos lépcsőházzal, és a pincében valami megjavíthatatlan csőrepedéstől térdig álló vízzel.

Sok keresgélés után megtalálták ezt a Pest környéki régi házat, amiben éppen kényelmesen elfértek a három gyerekkel. Lesz még ezen a házon is tennivaló bőven, de legalább nem másokkal kell csatát vívni minden felújításért.

Éppen nem az ablakra nézett ugyan, de határozottan látta a kék munkásruhás, idősebb férfit, amint elment az ablak előtt.

Mivel méhészekről vették a házat, Vera azt gondolta, hogy még nem tudja a bácsi, hová költözött a faluban az előző tulaj, így kipattant a konyhából, nyitotta az ajtót, hogy készségesen elmagyarázza a bácsinak hová is kell mennie ezután mézért.

Az ajtó előtt azonban nem állt senki.

A ház mellett hosszan húzódó járdán sem volt senki. Az ablak előtt egy pillanattal előbb elhaladó férfi látványa még annyira benne volt Vera szemében, hogy szólongatni kezdte:

– Bácsi kérem, bácsi kérem, hol van?

Végig szaladt hát a ház mellett, az udvar vége felé, amerre a férfit elmenni látta.

Benézett a sufniába, nem volt ott senki. A ház oldala mellett előre szaladt a kertbe, – hátha előre került a terasz felé a látogató – és ott újra szólongatni kezdte:

– Bácsi! Hová lett hát a bácsi!?

Nem volt senki a kertben. Nem látott semmi rendkívülit. Minden ugyanúgy nézett ki, mint máskor. Előre ment az utcáig, aztán a másik oldalon megkerülve a házat, az ajtóig körbe járta teljesen. Sehol nem volt egy lélek sem.

Még az utcán sem.

Vera nem értette a dolgot. Visszament vasalni, de egyre csak azon törte a fejét, hogy hová lett az ismeretlen látogató. Olyan semmi idő alatt kipattant a konyhából, ideje sem lett volna a férfinak, hogy visszaforduljon anélkül, hogy ő meglátta volna.

Este még a családjának is elmesélte milyen furcsa eset történt vele napközben.

Már jó ideje lakták a házat, amikor viszontlátta a bácsit.

Most is a kék munkásruha volt rajta és egy kék kötény. Nem konyhai kötény. Amikor kislány korában vidéken nyaralt, a nagypapája kötött maga elé ilyen „férfi kötényt”, ami tulajdonképpen csak egy kék vászon lap volt, amit a megkötőjével a derekára erősített.

Máig sem tudja miért, a kötény egyik alsó sarkát visszadugta a nagypapája az övébe, ettől olyan háromszög félét alkotott előtte. Amikor tűzifát vitt a kamrából a konyhára a kötényben, vagy hullott gyümölcsöt szedett bele, a kötény csücske kikerült az övrészből, de használat után visszakerült ugyanoda.

Kislány fejfelé ezt akkor olyan férfi dolognak tartotta, nem is kérdezett meg róla senkit, hogy miért így viselik a férfiak a kötényt.

Most látta viszont azóta először a kék „férfi kötényt”, és ennél a találkozásnál ébredt rá, hogy kísértetet lát.

Előző este a nagyobbik fia összetörte az autóját. Megcsúszott a jeges úton és nekirohant a járdán egy villanyoszlopnak. Szerencsére a régi BMW állta az ütést, nem lett semmi baja a fiának, csak a csuklóját fájalta kicsit. Szerencsére a járdán sem volt senki, a villanyoszlopon kívül. De az autó, hát az nagyon oda lett. Trélerrel hozatta haza, és most ott csúfoskodott az udvaron, a csúnyán összetört az elejével.

Ahogy elment az ebédlő ablak előtt, Vera meglátta a szeme sarkából, hogy a kék munkásruhás bácsi ott áll az autó mellett, és nézegeti az összezúródott elejét.

Odafordult az ablakhoz, hogy megnézzze az érdeklődő vendéget, de ahogy szembenézett vele, már nem állt ott senki sem.

Az alatt a pillanat alatt, amíg odafordult az ablakhoz, sem elmenni, sem elbújni nem tudott volna. Vera akkor jött rá, hogy hová lett akkor is, amikor először látta: eltűnt.

Nem sokat tudott a kísértetekről, és nem is hitt bennük. Ha az az első találkozás nem annyira meglepő és számára érthetetlen, most csak azt hitte volna, hogy a szeme káprázott.

Ez a bácsi, aki most az autót nézegette ugyanaz a férfi volt, mint akit akkor keresgélt, amikor először látta az ablakon át. Ugyanaz a ruha, ugyanaz az alak és ugyanúgy eltűnt, amikor ránézett, és nem csak a látómezeje periferiáján látta.

Nappal volt most is, a nap most sem sütött. A helyszín is ugyanaz. Az ház mögötti udvar.

Hálás volt a kísértetnek, akit ezután csak kék kötényesnek hívott, mert cseppet sem volt félelmetes. Csak egy munkásruhás idős bácsi. Nem volt benne semmi „kísérteties”, nem volt láncsörgés, sötét éjszaka, holdfény, vérfagyasztó hangok, semmi ilyesmi.

Utána még többször látta. Mindig akkor, amikor valami „változás” volt a ház körül. Valami felújítás, javítás, akkor jött és megnézte. Mint egy ellenőr, aki számon tartja a változásokat. Arra gondolt, talán a ház építetője lehet, aki

azóta is szíven viseli az átalakulásokat.

Soha nem lehetett „ránézni”, de amikor már rájött, hogy kivel van dolga, a látómezeje periferiáján addig nézhette, amíg csak akarta. Jött, ment nézelődött. Nem lebegett. Annyira valóságosnak látszott, hogy mindig ezzel rontotta el. Vera végül mindig odanézett.

Akkor pedig már nem volt ott senki.

Egyszer történt csak, hogy a „kék kötényes” más alkalomból jött.

Karácsony volt. Már állt a nappaliban a feldíszített karácsonyfa, de még nem volt ott egy családtag sem. Az étkezőből az előszobai nagytükörön keresztül jól rá lehetett látni a csillogó karácsonyfára.

Éppen vacsorához terített, amikor a tükörből meglátta a „kék kötényest”. Ott állt a karácsonyfa mellett. Nézte a feldíszített fát. Vera sokáig nézte a tükörből, nem mozdult, nem akarta megzavarni.

Gondolatban megkérdezte tőle: Ki vagy Te?

Azt nem lehet mondani, hogy hangokat hallott volna. Mégis egy történet fogalmazódott meg benne, mintha visszaemlékezne egy mesére, amit jól tudja sohasem hallott senkitől, sohasem olvasott sehol.

– Itt laktam Indiában.

– Nem vagyunk Indiában.

– De bizony ott vagyunk. Akkoriban a helybeliek a falunak ezt a részét így nevezték el. A kormányzó úr és az úri népek miatt. Ők a városba jártak pihenni, ide nem messze, Gödöllőre. Mint azelőtt a királynő, az Erzsébet, az udvartartásával és az urakkal. Gödöllőn vadászgattak, lovagoltak, mulatoztak, politizáltak. Hát a kormányzó úrék is.

A kisebb uraságok, akiknek a pénztárcája, vagy a pozíciója nem engedte, hogy ott vegyenek házakat Gödöllőn, azok itt, ebben a faluban, pont itt az északi dombokon építtettek maguknak tágas vidéki kúriákat. Ez a ház is akkor épült.

Ahogy régen az angol középosztály tisztviselői Indiába

jártak gyarapodni, és olyan úri társasági életet élni, amit otthon Angliában nem engedhettek volna meg maguknak, úgy jártak ide akkor a Gödöllőről kiszorult kormányzati uraságok nyaralni, és nagy társasági életet élni.

Ezért kapta a völgyben lakó falusiaktól kicsit gúnyosan, kicsit irigykedve az India nevet.

Nagy élet volt itt akkoriban. Itt a ház előtt a sétányon végig nagy gesztenyefák álltak. Azon sétálgattak, lovagoltak az uraságok. Tele volt velük a fürdő, a szálló.

Már nincs meg egyik sem. A szép fákat is mind kivágták, mert zavarták az autóforgalmat.

Ebben a házban éltél? – gondolta el a kérdést Vera, ami már régen foglalkoztatta.

Nem, én nem a nagyházban éltem. Csak itt az udvar mögött, a melléképületben laktam.

Ehhez a házhoz tartozott akkor az egész domb. Nem voltak még itt utcák, szőlős kert és gyümölcsös volt végig, egészen a domb tetejéig. Azt gondoztam, és a házat.

– Miért látogatsz meg bennünket? – merült fel Verában a következő kérdés.

– Ti vagytok a látogatók. Már sokan éltek itt, ebben a házban azóta, de mind elmentek. Én mindig itt voltam, mindig itt vagyok. A gyümölcsös és a szőlő helyén már házak állnak, utcák épültek. De ez a ház még áll. Már sokszor átalakították, főleg a háború után, amikor minden szobájában egy – egy család lakott. Most megint csak Ti lakjátok és a nevetek pont az, ami az első tulajdonosé volt. Bele is van vésve a pince lejáró falába.

Azután a nagylánya kiment a fürdőszobából, ahol szépítkezett karácsony estére. Mire visszatarthatta volna, berobogott a nappaliba.

Már nem volt ott senki.

Este elmesélte a családnak, hogy náluk volt karácsonyfanézőben a „kék kötényes”, és a karácsonyi vacsora után elmesélte nekik a tőle kapott történetet is.

Más nem látta a családból rajta kívül.

Vera is akkor látta utoljára.

Másnap lementek megnézni a pincelejáró falát alaposabban. A régi, elszürkült malterba tényleg bele volt karcolva egy régi évszám, és a nevük.

A történet 1997-ben játszódik

Erzsike

A falusiak kedvessége elbűvölte Annát.

Mintha időutazáson vett volna részt, vissza gyermekkorába, abba a kis vidéki faluba, ahol nyarait töltötte, s ahol az összes falubéli ismerte egymást, születésétől haláláig.

Róla is tudta mindenki, hogy a „Patkós Jani” lánya, aki Pesten mérnök, és ő a Fáni mamánál vakációzik egész nyáron. Ott természetes volt, hogy mindenki mindenkinek köszönt és megkérdezte: hogy van?

Közben azonban eltelt harminc év. Anna a családjával nemrég költözött a fővárosból egy csodaszép pest-megyei faluba. Az itt töltött első napokban nem csak a természet közelsége, a szépen gondozott kertek, de az idevalósi emberek is csupa-csupa örömmel töltötték el.

Már a költözés napján olyan csoda történt vele, melyet nem győzött mesélni bent a munkahelyén. Anna visszajárt a fővárosba dolgozni, és a kolleganói is mind ott laktak, ezért első vásárlásának történetét – a falusi ÁFÉSZ áruházban – kis hitetlenséggel hallgatták.

– Tegnap, amikor először bementem a boltba, nem tudtam, mit kell csinálni a zöldséggel és a gyümölcssel. Nem olyan mérleg van ott, mint a pesti boltokban. Csak egy olyan régimódi; nem köp ki semmilyen ragasztós címkét. Kis tétovázás után kénytelen voltam megkérdezni a pénztárost, hogy mi a teendőm. Gondoltam, hogy nem fog örülni, kapok valami kelletlen választ.

Erre képzeltétek mi történt! Bezárta a kasszát, kijött belőle. Odament a mérleghez és megmutatta, hogy a lemerített súlyt kell ráírni a pulton levő tollal a zacskóra. Aztán kedvesen megkérdezte: segíthet-e még valamit? Visszaült a kasszába és csöppet sem látszott haragosnak. Tudjátok, egy pesti közértben mikor jönne ki a pénztáros a kasszából, hogy segítsen...! Atombombával sem lehetne kirobbantani!

Amikor leszállt a buszról és hazafelé sétált, élvezve a jó

levegőt és a szép házak, kertek látványát, a kapuk előtt beszélgető nének, az utcán szembejövők mind-mind köszöntek neki.

A házak kertjeiből is kiköszöntek neki, ahogy elhaladt. Nem csak az idősek, egészen fiatal férfiak és nők is. Ez annyira hihetetlen volt. Úgy érezte, neki is be kell tartani ezt a jó modort és az idősebbeknek előre kezdett köszönni.

A buszon, amivel bejárt dolgozni, sokszor átadták neki a helyet a fiatal férfiak, hiába szabadkozott.

– Tessék csak leülni! Hosszú még az út... – mondták kedvesen és határozottan.

Anna végül elfogadta az ülőhelyet.

Az utcán pedig, néha megállították:

– Hogy van? – kérdezték tőle kedvesen. Ő meg csak ámult, bámult. Hogy itt milyen melegszívűek az emberek...

– Köszönöm, jól! – válaszolt és rájuk mosolygott.

Régi barátaitak – amikor meglátogatták őket – elvitték a falu kastélyába, ami nemrég lett látogatható. Azelőtt kórház volt benne, de most elkezdték a felújítását. Amikor megvették a látogató jegyet, a pénztárban ülő hölgy megkérdezte tőle:

– Látogatói vannak?

– Igen, a barátaink – válaszolta ő. Erre a hölgy bezárta a pénztárat és olyan szakszerű, csodás idegenvezetést kaptak tőle, mintha nem is négyen lettek volna, hanem egy egész turista csoport! Még a kertben is elkalauzolta őket, elmesélve az érdekességeket és megmutatva azt az eldugott teraszt, ahonnan az egész falu szinte teljes egészében belátható volt, ahogy elterült a dombság karéjában. Anna hálás szívvel köszönte meg a végén.

– Ó, ez csak természetes, remélem, jól érezték magukat a vendégei! – felelte szívből mosolyogva idegenvezetőjük.

Jó néhány hónapja ott laktak már. Sötét téli este volt, Anna a buszról leszállva hazafelé tartott. Egy korabeli férfi jött mellette, és köszönés után ő is megkérdezte: hogy van?

– Jól vagyok, köszönöm – válaszolta, ahogy szokta.

– Nem ismer meg? – kérdezte az ismeretlen.

- Sajnos azt hiszem, nem ismerjük egymást.
- Erzsike, hát a volt sógora vagyok!
- Sajnálom, de nem vagyok Erzsike.
- Jól van, értem én! Nem akar velem beszélgetni...!
- Nem, nem arról van szó... – szabadkozott. – Tényleg nem Erzsikének hívnak, Anna a nevem.
- Nem, az nem lehet... – tamáskodott az idegen, és amikor egy utcai lámpa alá értek, jól megnézte őt.
- Hihetetlen! Elnézést kérek... – motyogta bizalmatlanul és meggyorsította a lépteit.

Anna ekkor kezdte sejteni, hogy az a sok kedvesség, melyet a falubeliektől kap, nem őt illeti.

Marika, a kolleganője, a történetet hallva kijelentette, hogy ez az Erzsike egy nagyon közismert és tiszteletre méltó valaki lehet a faluban. Talán egy tanító néni, vagy óvó néni.

Anna ezután a falusi újságot más szemmel nézte. Ha valamelyik iskoláról, óvodáról volt benne szó és fénykép is volt a pedagógusokról, mindig jól megnézte a képet. Kereste a hasonmását a képeken. Az utcán, a boltban, a buszon figyelmesen megnézte a nőket, hátha összetalálkozik a titokzatos Erzsikével.

A férjével jót mulattak a dolgon. Azon nevettek, vajon ha egyszer Erzsike jön haza Anna helyett, a férje rájön-e a cserére?

Kicsit rosszul is érezte magát: vajon nem viselkedik-e úgy, hogy akaratlanul rossz fényt vet a hasonmására?

Nagyon nagynak kell lennie a hasonlóságnak, ha ennyi ember hiszi őt Erzsikének.

Csak kétszer fordult elő, hogy tapasztalnia kellett: Erzsikét sem szereti mindenki.

Mindkét eset a buszon történt. Egy vele egykorú nő mellé ült le a kettős ülésre. A nő ránézett és abban a pillanatban felpattant. Átült egy másik ülésre, ahonnan többször is szúrós pillantásokat vetett Annára. A másik eset sokkal rosszabb volt. Mikor felszállt a buszra, egy idős bácsi utánament és belerúgott. A rúgás nem igazán érte Annát – közben odább lépett véletlenül – de a szándék olyan

nyilvánvaló volt, hogy az utasok felhördültek és a bácsira támadtak:

– Nem szégyelli magát! Mit képzeli!

A bácsi, megfutamodva a túlerő elől, a busz másik végében ült le, de amikor a vasút állomásnál leszállt, még az ablakon keresztül is az öklét rázta Anna felé. Te jó ég! Ez aztán szívből utálja Erzsikét!

Később autót vettek, Anna már nem járt busszal. Hazafelé menet, a városban szoktak bevásárolni is.

Ma már sok éve laknak ebben a faluban. Azaz inkább csak aludni járnak haza, és hétvégi házként használják az otthonukat. A falu életében nem vesznek részt. De mikor néha a faluban van dolga Annának, és kedvesen köszönnek neki, arra gondol, hogy meg kellene kérdezni, hogy kinek gondolják őt...

De aztán mindig visszariad a kínos magyarázkodástól...

Talán majd egyszer, véletlenül megtudja, kicsoda Erzsike.

A történet 1997-ben játszódik

Delfinek

Judit örömteli várakozással nézte az Ouranapolis halászfalu kikötőjébe befutó nagy, négyemeletes, fehér hajót. E. Nicolas volt felfestve a hajó oldalára, amelyik lassan a parthoz hátrált, oda, ahol ők várakoztak.

A hajó hátulját lenyitották a matrózok és a tömeggel együtt ők is besodródtak a hajó belsejébe. Az idegenvezető felterelte a csoportjukat a harmadik fedélzetre, ami már kezdett megtelni a világ különböző sarkaiból érkezett turistákkal. A fedélzet tele volt fehér, sárga, lila, zöld műanyag kerti székekkel, amikre a tarka ruhás utasok leülhettek. Az aranyló napsütésben, ahogy megtelt a fedélzet, ettől olyan lett, mint egy virágos kert. Az ő csoportjuk is helyet foglalt a hajó jobb oldalán, a korlát melletti székeken, a magyar idegenvezető körül.

Judit imádott hajózni. Valamelyik előző életében hajóskapitány voltam – szokta mondogatni félig viccesen. Most is boldogan nézte a kifutó hajóról a távolodó partot, az előttük csillogó végtelennek látszó kék vízen fodrozódó hullámokat. Élvezte, ahogy a tengeri szél felborzolja a haját. A férjére mosolygott, aki a mellette lévő széken ült. A férje hőiesen visszamosolygott rá. Ő nem szeretett hajózni. Ez a mai négy órás hajóút ritka kivétel volt.

Már egy hete nyaraltak Görögországban, életükben először kettesben. Eddig minden évben a gyerekeiket vitték nyaralni, az ő kívánságaik és szórakozásuk körül forgott a nyaralás. Most azonban kettesben jöttek el Neos Marmarasra. A férje kiadta az első napon a jelszót: „Mindig azt csinálunk, amit akarunk!” És mindig azt csináltak, amit akartak... Furcsa volt, de nagyon – nagyon jó is, hogy csak egymásra figyeltek.

Egyik nap az esti sétájukon megállította mellettük az utazási iroda idegenvezetője a kis robogóját, amivel az elképesztően meredek utcácskákat róttá. Kedvesen

megkérdezte tőlük, hogy nincsen kedvük velük tartani az athosi hajókirándulásra? Juditnak persze volt kedve, nagyon is! Gyengéden megszorította a férje kezét és az édes illatú görög este varázsa elintézte, hogy a férje rábólintson a kirándulásra.

A hajó kormányos fülkéjében a mikrofonhoz lépett először az angol, majd a német idegenvezető és ismertették a tudnivalókat a kiránduláshoz, amit a kis magyar csoportnak is mesélni kezdett az idegenvezető. A kirándulás célja a Görögországon belül autonómiát élvező szerzetesi köztársaság megnézése volt, amelyik az athosi félszigetet foglalja el. Mivel ide női lények nem tehetik be a lábukat, legyen az ember, tyúk vagy tehén, és a férfiak számára is egy speciális beutazási engedélyre van szükség, amit nagyon nehezen lehet csak megszerezni, ezért a félsziget mellett végighajózva nézhetjük csak meg a kolostorokat.

A hajó odaért az első kolostorhoz azok közül, amelyek a félszigetet beborító Athos hegy lábánál, a tengerparthoz közel álltak. Kattogni kezdtek a fényképezőgépek, beindultak a filmfelvevők. A kolostorok impozáns épületegyüttesekből álltak és az idegenvezető az általuk őrzött páratlan kincsekről mesélt, de az épületek eléggé leromlott állapotot mutattak. Húsz kolostorban és számos remeteségben kb. 1300 szerzetes él, többségükben öreg emberek.

Jöttek sorban a parton az épületek, mindegyik akkora, hogy egy-egy épület könnyedén befogadhatná a félszigeten élő összes szerzetest. Az idegenvezető lelkesen sorolta, hogy melyikben hányan laknak. A nagy épület együtteseket és a kicsi számokat hallva Judit arra gondolt: ha nem akarnak, soha nem is találkoznak egymással ezekben a kisvárosnyi épületekben.

Azoknak, akik bebocsátást nyernek a szerzetesi köztársaságba, sötétedés előtt kell elérniük az egyik kolostorból a másikba, mert este bezárják a kapukat és reggelig ki sem nyitják. Az Athos hegység erdeiben pedig még mindig sok medve és farkas él. Vajon azok is mind hím

neműek? – gondolta kis kajánsággal Judit.

Volt már rá példa, hogy elszánt nők férfiruhában, és férfinak maszkírozva próbáltak bejutni a félszigetre, de mindig lebuktak, mielőtt bejutottak volna. A szaguk árulta el őket. Olyan régen éltek női társaság nélkül az itteni szerzetesek, hogy a szaga alapján rögtön észrevették, ha nő került a közelükbe.

A kolostorok lassan elfogytak, a hajó visszafordult.

A turistacsoportok felbomlottak, az emberek sétálni kezdtek, bejárták a nagy hajót.

Ők is így tettek. Végül megálltak a hajókorlát mellett a legfelső emeleten és nézték a tovaftató hullámokat.

– Jaj, de jó, hogy eljöttünk! – lelkesedett Judit.

– Milyen szép ez az út és milyen érdekes! Egy földközi tengeri körút hajóval, az lenne csak a csodás nyaralás! – Ránézett a férje savanyú arcára és elnevette magát.

– Ha olyan hosszú hajóútra mennénk, biztosan látnánk delfineket is, de jó lenne! – próbált mégis kedvet csinálni az elképzelt programhoz.

A férje nem szólt semmit, nem rontotta el az örömét. Leült egy padra, lehunyta a szemét és élvezte a napsütést, talán elszunnyadt, talán elgondolkodott...

Judit azonban nem tudott nyugodtan ülni mellette. A korláthoz lépett és a tengert figyelte; a kék és zöld ezerféle árnyalatában ragyogó napsütötte vizet, a semmiből születő és szorgosan tovaördülő hullámokat, a hajó mellett habzó fehér tajtékot a víz tetején.

Nem sok idő múlva kiugrott a vízből egy fényesen csillogó, ezüstös delfin. Azután egy másik. Judit ámulva nézte őket, amint szinte versenyezve ugrálnak fel a hajó mellett, egyre magasabbra.

A többi utas is észrevette a delfineket. Kattogtak ismét a fényképezőgépek, beindultak a filmfelvevők. Judit odaszaladt a férjéhez:

– Itt vannak a delfinek – nevetett rá.

A delfinek hosszan kísérték a kiránduló hajót, vidáman ugrándozva és vízzel alaposan lelocsolva az alsóbb

fedélzeten bémészkodókat. Persze, ők is lefotózták a vidám kis lényeket. Az idegenvezető arról beszélt, hogy a Thrák tengernek ezen a részén nagy ritkaság delfineket látni.

Amikor kikötöttek végül és beszálltak a buszba, amelyik visszavitte őket Neos Marmarasra, Judit a férjéhez fordult:

– Te csináltad, ugye? – kérdezte boldogan.

A férje csak mosolygott, és átölelte.

– Ugye, nem kell most már földközi tengeri körútra menni hajóval? – kérdezett vissza huncutul.

A történet 1998-ban játszódik

Feng Shui

Márta pénztárcájában mindig ott lapul három lyukas közepű fémpénz vörös fonallal összekötve, az íróasztalán teknősbéka trónol, a nappaliban, átlósan szemben a bejárattal mosolygó Buddha áll. Na és az étkezőben... Ott kezdődött az egész.

Évekkel ezelőtt egy nyári estén hazafelé autóztak a munkából, a férje vezetett és egyszer csak megszólalt:

– Bekövetkezett, amitől féltem. Ma beszélt velem a tulajdonos, gyakorlatilag felmondott. A részletek tisztázását az ügyvezetőre bízta.

Márta szinte megbénult a hírről. Tudta, hogy mivel jár ez. Egy nagy cég humánerőforrás részlegében dolgozott, ismerte a munkaerőpiacot, kétsége tehát nem volt afelől, hogy a férje – aki elmúlt ötvennégy éves – nem fog munkát találni egyhamar, vagy talán soha.

Nem is tudott megszólalni hosszú percekig. Tíz éve dolgozott ennél a cégnél vezetőként a férje. Sikeresen, ez nem kétség. A tulajdonos minden évben előrébb került a „100 Leggazdagabb Magyar” top listáján. Külföldre is terjeszkedtek már. Mindig teljes odaadással dolgozott, a tulajdonos érdekeire jobban vigyázva, mint ő maga.

– Miért? – nyögte ki nagy nehezen.

– Nem igazán mondta meg. Arról beszélt, hogy fiatalítani fog. Az egész menedzsmentet le akarja cserélni, úgy látszik, velem kezdi.

Márta arra gondolt, hogy két hónapja vettek fel egy nagy összegű bankkölcsönt, az idősebbik fiának segítettek lakást venni és a törlesztést ők vállalták.

Aztán az járt az eszébe, nem szabad elkeseríteni a férjét. Nem szabad, hogy megtudja, milyen reménytelen helyzetbe került, úgy is rá fog jönni hamarosan.

Inkább arról beszélgettek egész este, hogy az ügyvezetővel való egyezkedés során milyen megállapodásra törekedhet. Tízévi munka, tudta, nem sokat nyom a latban. Így van ez

minden cégnél. Ha valakitől meg akarnak válni, sokszor nem azért, mert nem dolgozott jól, vagy nem volt messzemenően lojális a céggel, nem számít semmi. Mindig a legolcsóbb megoldással szeretnék megválni tőle.

Végül jól sikerült a megállapodás, de a kapott összeg biztos, hogy nem tartott volna ki, amíg a férje nyugdíjba mehet! Még akkor sem, ha nem lett volna a bankkölcsön...

Az, hogy munkát találjon a párja, azonban nem csak a pénz miatt volt fontos.

Ez az egy dolog adhatja vissza neki a felmondás által megrendült önbecsülését: szüntetheti meg az örökös rágódását azon, hogy mit tett rosszul, vagy mit kellett volna jobban csinálnia.

Márta attól tartott, hogy mint sok más ötven év fölötti diplomásnak, aki elveszíti a munkahelyét, a férjének a karrierje is befejeződött.

A barátaik közül néhányan már kerültek ebbe a helyzetbe, és ők mindig megpróbáltak segíteni nekik. Szóltak az ismerőseiknek. Álláslehetőségekről hallva értesítették a szorult helyzetbe került barátaikat. Hiszen az állások egy részét meg sem hirdetik ma Magyarországon: ismerősök útján töltik be őket.

Hát most ők is nekivágtak és megkeresték a barátaikat, ismerőseiket, segítséget remélve.

Voltak vezető pozícióban közeli barátaik, olyan is, akinek egész cégbirodalmak felett volt hatásköre. Sokszor reménykedtek benne, hogy sikerül ismeretségi alapon állást találni, de nem jött össze.

A barátaik közül ezután jó néhányan már nem hívták meg őket...

Közben szorgalmasan bújták a hirdetések, önéletrajzok rajzottak szét a hirdetőkhöz. A legtöbbre nem is jött válasz. Néhány helyre behívták felvételi beszélgetésre a férjét – aki tíz éve nem volt állásinterjún és nem is sejtette, hogy közben alaposan megváltozott a dolgok menete.

Az állásinterjú már a legritkábban egy szakmai beszélgetés. Meg kellett ismernie az új módozatokat: eljátszani a

szituációkat, a stressz interjún elhangzó támadó, sőt esetleg durva kérdésekre higgadtan válaszolni, az édes-keserű interjún átlátni a gonosz és a jóságos kérdező megosztott szerepein. Felkészült a leggyakrabban feltett kérdésekből.

Korszerű önéletrajzokat készített és motivációs leveleket írt. Ha behívták interjúra valahová, „megtanulta” a céget az internetes honlapjukról.

Volt, amire nem Márta tanította meg a férjét. Saját maga tapasztalta, hogy a cégek többségénél fiatalok ülnek a vezető pozíciókban ugyanúgy, mint az emberi erőforrás igazgatóságokon. Ők döntenek a felvételnél, és nem húz a szívük az idősebb jelentkezők felé. Devalválódott a tapasztalat értéke.

Egymás után teltek-múltak a hónapok, amikor már fél év is eltelt, és kezdték felélni a tartalékaikat, számot vetettek azzal is, hogy el kell adniuk a családi házukat. Elkezdték felkészíteni az eladásra. Megjavítottak olyan dolgokat, amik emelhetik az értékét. Tájékoztattak a lakáspiacon, ahol éppen nem voltak kelendőek a régi házak, az új lakóparkos építési dömping és a hitel konstrukciók miatt. Nézték a hirdetések és megkerestek néhány ügynököt is.

Nem sok jóval kecsegtetett egyik sem. Márta attól félt, hogy szorult helyzetükben el kell kötyavetyélni az otthonukat.

Szerencsére a férje, néhány reménytelenebb időszakot leszámítva, nem volt még teljesen elcsüggedve. Az lett volna a vég, ha ez bekövetkezik, mert akkor már nem tud megfelelni a munkaadók igényeinek: „átjön”, ha valaki nem bízik a sikerében.

Közben méteres halommá nőttek az álláskeresővel kapcsolatos iratok az íróasztalon. Számos fejvadászal tartották a kapcsolatot, és szorgalmasan szörföztek az internetes állásportálokon.

Amikor egy-egy interjúra behívták a férjét, mindig újrazkezték a reménykedést. Még kilenc hónap elteltével is: hátha most!

Aztán jött egy nagyon ígéretes hirdetés: azon a területen kerestek vezetőt, amin – különböző cégeknél – mindig is

dolgozott a férje.

Nagy reményekkel ment el a beszélgetésre, és azzal jött haza, hogy szerinte jól sikerült, és a jövő hétre ígérték, hogy értesítik.

Eljött a jövő hét, de értesítés nem jött.

Eljött a következő hét is, de se telefon, se levél.

Jól tudták tapasztaltból, hogy ez egy nemleges válasz, amit kimondani sincs kedve, vagy „ideje” a hirdetőnek.

Egyik este - tíz óra felé járt már az idő – azt mondta a várt értesítés kapcsán a férje:

- Úgy látszik, hogy a szakmámban sincsen már helyem...

Márta azt hitte, hogy a szíve szakad meg, látván a férje kétségbeesését, és tudván, hogy most veszítette el a reményt, és az önmagába vetett hitét.

Nagy könyvgyűjtők voltak, nagyon szerettek olvasni és óriási könyvtáruk volt. Volt sok olyan könyvük is, amit csak kíváncsiságból vettek meg:” majd egyszer elolvasomra”.

Márta, maga sem értette miért, de levette a könyvespolcra a Feng Shui című könyvet.

Tudta, hogy egy ősi kínai térrendezési elv a feng shui, és most nagyon divatba jött, de ez idáig nem érdeklődött iránta különösebben. A könyvet ajándékba kapta egyszer, átlapozta és a polcra tette. Most felszerelkezett vele, és némi olvasás után lázasan keresni kezdte a házuk gázszerelési tervét.

A férje biztosra vette, hogy újabb csapás érte őket: a felesége megbolondult!

Márta azonban szerzett vonalzót és ceruzát, és a méretarányos gázszerelési terven a könyv útmutatásai szerint felosztotta otthonukat különböző zónákra.

A karrierzónát kereste.

Szépen kijelölte a tervrajzon, hogy a házuk északi részén hová esik a karrierzóna.

Meglepődve látta, hogy az az étkezőben van. Azért lepődött meg, mert valamiért eddig is mindig ott ültek le dolgozni, pedig a szobákban két helyen is volt íróasztal. Azokon csak a papírok laktak, ha otthon dolgoztak, az érdemi munkát

mindig az ebédlő asztalnál végezték.

Pedig nem volt egy jól megvilágított helyiség az északra néző ablakával, és túl hideg is volt ahhoz, hogy órákig üldögéljenek ott.

Begyűjtötte a kék dolgokat és az üvegtárgyakat a lakásból. A kék vázát, a kék kerámiákat. Az ebédlő széles ablakpárkányára költöztette őket, a méltatlankodó virágok közé. A virágok kék kaspókba kerültek az ablakban, amitől a verandán lakó növényeket fosztotta meg. Összeszedte az összes tengert ábrázoló képet a lakásból, és mind az étkező északi falára akasztotta, a feng shui útmutatásai szerint. A férje okleveleit, bizonyítványait elővette és elhelyezte a tálaló szekrény tetején, mert máshová nem tudta tenni a zónában.

Rájuk rakott néhány híres és gazdag emberekről szóló könyvet.

A férjének nem nagyon tudta megmagyarázni, mit is művel. Úgy érezte, tennie kell valamit ebben a reménytelen helyzetben.

Reggel nevetségesnek tartotta éjszakai működését. Egészen addig, amíg délelőtt meg nem szólalt a telefonja. A férje volt és a hangja olyan vidám volt, és olyan „fényes”, hogy még ki sem mondta, Márta már tudta:

– Nem hiába rendezted át az éjjel a lakást, most hívtak fel attól a cégtől, ahonnan az értesítést vártam. Megkaptam, enyém az állás!

Az étkező azóta is úgy maradt, ahogy Márta akkor éjjel kidekorálta. A tálaló szekrény tetején gyűlő „100 Leggazdagabb Magyar” kiadványban a férje régi munkaadója azonban már jócskán hátrább került a top listán az elmúlt évek során.

A történet 2003-ban játszódik

A Rosszarcú

Végre elolvasztotta az eső a lábait fagyasztó havat, de azóta is csak egyre esik és esik. Hetek óta szinte egyfolytában.

Hol csak csendesesen szemerkél, hol meg zuhog órákon át, de aztán sem hagyja egészen abba, cseperegve áztatja, egyre csak áztatja a földet. Sárkoloncok tapadnak a lábára, mindig piszkos, mindig sáros, hiába tisztogatja a hidegtől merev lábait.

A háza tetején hol dobolva, hol meg patakként susogva folyik le egyre az eső. Mást sem hall, hiába fülel, csak az esőt. Mindig az esőt. Már aludni sem tud tőle. Hol morog rá, hol meg kiabál vele, de az rá sem hederít, csak változó erősséggel, de egyfolytában esik.

Az étele is vizes, bárhová teszi, mindig megtalálja a nedvesség. Nem tudja olyan gyorsan megenni, hogy ne érezné rajta az eső hideg szagát, ne rontaná el az ízét, az illatát.

Egész nap a sarat kell dagasztania, az egész udvara egy merő pocsolója. Akármerre megy, ha a kapuhoz, mert jön valaki, vagy hátra a kertbe, az üres ólak felé a kazánházhoz, mindenütt a nedves sárban cuppog, vagy a pocsolókba kénytelen belegázolni.

Micsoda idő! Talán a nap már nincs is fenn az égen. Talán lenyelték ezek a földre lógó hasú tömött szürke felhők. Már nem is emlékszik a napsütésre, a napfényben fürdő udvarra, amikor jó az árnyékban hűsölni. A nap melegére, ami átjárja az egész testét. A nap fényére, ami a szemébe süt, ha felnéz az égre.

Most mindenütt szürkesség van körülötte, a felhők szinte itt gomolyognak a földön. Még a szemben levő házat is alig látja. A szomszéd utca helyén csak egy szürke paca van, lehet, hogy az is ezeknek a dagadt esőfelhőknek a gyomrában van.

Már a házba is behordta a sarat. Nem talál egy talpalatnyi száraz helyet, ahol rendesen megtisztíthatná a lábát, hiába

tisztogatja, szinte azonnal sáros lesz újra. Nincs egy száraz hely, ahová leülhetne, nincs egy száraz hely, ahová lefekhetne. Elégedetlenül nézi a sáros padlót, és szitkozódni kezd, hangosan, mérgesen, pöröl a sárral, pöröl az esővel, az egész ronda, csatakos hideggel.

Hangos ugatása visszaverődik a környező házak faláról, mintha a sűrűn gomolygó felhők megakadályoznák, hogy a hangja felszálljon a magasba úgy, mint a holdsütötte nyári éjjeleken.

Keserűen gondol arra, hogy ma este is kizavarta az a Pisti nevű kétlábú a jó meleg kazánházból, pedig már kezdett megszáradni a hetek óta vizes bundája. „Mars ki te dög!”

Azt mondta. Még meg is fenyegette, mintha valami rosszat tett volna. Pedig csak utánament és ott maradt, amíg az megrakta az udvaron ázó ócska lim-lommal, meg egy kis fával a kazánt. Aztán bement a kétlábúak házába. Ő meg magára maradt, kinn az esőben, a sáros udvaron.

– Állj már el te eső, ne ess te eső! – kívánta minden erejéből, hangosan. Aztán újra, meg újra, órákon keresztül.

– Jaj! Mióta ugat már ez a kutya! Ettől meg kell bolondulni! Nem lehet tőle aludni! – mérgelődött Hédi a szomszéd ház hálósobájában.

Úgy érzi, hogy alig aludt el, azonnal felébresztette a szomszéd kutyája. Már mindent megpróbált, a fülére húzta a takarót, később kihúzta a feje alól a kispárnát, és azt tette a fülére, de a kutyaugatást még azon keresztül is hallotta. Nem ismerte a szomszédokat, még csak nemrég költöztek ide. A kis fehér kutyájukat már látta az udvarukon. Elég csúnya kutya volt. Valami fajtisza utca kutya. Abból sem a legelőnyösebb keverék... Magában csak Rosszarcúnak nevezte a kutyát. Ha elment a szomszéd portája előtt, mindig ugatva a kerítéshez szaladt, csúnyán nézett rá a sárga szemeivel, és amikor a saját kapujuk elé ért, még akkor is hallotta a morgását.

– Olyan fáradt leszek holnap, hogy állva elalszom. Pedig mennyi munkám lesz... Ki akartam jól pihenni magam,

korán lefeküdtem, és tessék... Megbolondult ez a kutya, hogy így ugat...

Pedig nem is süt a hold... Valami macskát ugat?... Csak menne már el az a macska... Csak hagyná már abba... – fordult a másik oldalára Hédi.

– Nem kellene figyelnem rá... Valami másra kellene gondolnom... Hátha akkor el tudok aludni... Na lássuk csak... Mi is volt az elalvás előtt olvasgatott női magazinban... Miről is írtak... A celebekről... Na ez nem érdekes... Aztán a szokásos: hogyan fogyjunk?: fogyókúra receptek tavaszra... mit is együnk?: étel receptek... Meg az őrangyalokról volt egy cikk... azt írták mindenkinek van őrangyala... csak meg kell mondani, hogy mit kívánsz tőle, és megteszi... szegény, hiába angyal... nem tudja kitalálni... Na ez jó, akkor ezt most kipróbálom... Kedves őrangyalom, a szomszéd kutyája Rosszarcú nem hagy aludni... Pedig nagyon fontos lenne, hogy kipihenjem magam... légszi tedd meg nekem, hogy megsimogatod, hogy megnyugodjon...vagy adj neki enni, ha éhes... vagy kergesd el azt a macskát, ami idegesíti... vagy csinálj vele bármit, ami jó neki... csak ne ugasson már...

– Ejnye, mi ez? Ki jár itt? Nem is érzek semmilyen szagot! A macskák osonnak ilyen halkán. De nem látok macskát. A szagát úgy sem érezném ebben az ázott világban. Lehet, hogy mégis egy macska. Ott motoz a kazánháznál valami. Meg kell néznem. Na, most mehetek át ezen a dög sáron újra. Nem mintha megszáradt volna a lábam, de olyan hideg ez a sár! Aú, amíg a szememet meregettem a kazánház felé, jól beleléptem ebbe a jéghideg pocsolyába! Nincs is itt senki. De mi ez? Nyitva van a kazánház ajtaja! Nem nagyon, csak épp egy picit. Nyitva hagyta az a Pisti nevű kétlábú. Nem is vettem észre, pedig itt voltam mellette, amikor kijött!

Na, ide szépen most bebújok. Milyen jó meleg van idebenn, és a föld is száraz. Felugrok a hátsó lábamra, és nekitámaszkodok a mellsőkkel az ajtónak. Így ni, egészen becsuktam. Alig maradt egy vékonyka kis rés. Lefekszem

ide a fal mellé, ezekre a rongyokra. Végre átmelegszen egy kicsit. Itt nem is hallok azt az átkozott esőt, csak a parázs roppanását a kazánban. Milyen finom ez a meleg a hátamnak, mintha megsimogattak volna. Egészen elálmosodtam. Milyen jól fogok aludni...

– Jé, elhallgatott Rosszarcú. Köszönöm őrangyalom...m...m...
Már el tudok alu...

A történet 2010-ben játszódik

Álmok, vagy emlékek?

Anikó legrégebbi emléke egy lugas. Illetve azt, hogy amire emlékezik, az egy lugas, csak abból tudja, amit elmesélt a nagymamája arról a rákosszentmihályi házról, ahol kisgyerek korában laktak.

Az embereknek életük első éveiről nincsenek emlékeik.

Csak néhány jelenet marad meg az emlékezetükben, de azt sem tudják, mire felnőnek, hogy valóban ők emlékeznek ezekre a dolgokra, vagy csak elmesélték nekik a szüleik, rokonaik később.

Ő csak a napsütötte, fényes, zöld szőlőlevelekre emlékszik. Meg az érzésre, amit akkor érzett, a végtelen csodálkozásra: milyen nagyok a szőlőlevelek és ő milyen kicsi! Az egész csak egy pillanat, ahogy felvillan a kép, s olyan erővel tör rá az az érzés, amire még most, sok-sok év után is emlékszik. Két év körüli volt akkor.

A következő emléke már tisztább és hosszabb; persze, hiszen akkor már kicsit idősebb volt.

Este volt, ő egy sötét szobában feküdt, akkor ébredt fel az alvásból. A másik szobából beszélgetés hallatszott. Anikó úgy érezte, akkor látja először ezt a szobát, ezeket az embereket. Tisztán és erősen megfogalmazódott benne a kérdés: „Hogy kerülök én ide?” Mellé pedig, egy sürgető kényszer társult: neki más, fontos dolga van, amit haladéktalanul végeznie kellene! Valami „ej, nem érek rá itt vacakolni!” érzés, amivel később felnőtt korában oly sokszor találkozott, egy gyerek számára azonban meglepő, új érzelem volt.

Felkelt, átment a másik szobába, ahol ott beszélgetett a mamája a nagymamájával és az egyik nagynénjével. Emlékszik rá, hogy megkérdezte tőlük: „kik vagytok?” Ők meg nevettek rajta, s viccesen bemutatkoztak:

- Én vagyok az anyukád.
- Én meg a nagymamád!
- A Mariska vagyok, csillagom, a nagynénéd.

– De miért vagyok itt? – kérdezte tőlük, és jól emlékszik rá, hogy mérges lett attól, hogy úgy érezte, nem válaszolnak rendesen.

– Eddig aludtál, és most átjöttél hozzánk! – mondták... aminek semmi értelme nem volt abban a pillanatban, hiszen ő arra volt igazán kíváncsi, hogy miért is nem azt a halaszthatatlan dolgát végzi, mit keres itt... Három év körüli volt akkor.

Azután már sokasodnak az emlékek.

Napsütötte gang, ahol a szomszéd papagájával játszik.

Hóesésben szánkózik a nagymamájával az udvaron, a nagymamája elveszíti a papucsát a hóban, és ők nevetve keresik. Azután pedig emlékek százai, ezrei jönnek. De azok az emlékek mások, nincsen bennük semmi különös, egymásra következő dolgokra emlékszik és a hozzájuk kapcsolódó érzésekre: kíváncsiságra, vidámságra.

Már óvodás volt, amikor egy olyan játékot kezdett játszani, amitől az anyukája dühös lett, valahányszor meglátta.

A játékból csak annyi látszott, hogy a szobában vagy az udvaron Anikó ide-oda szaladgált és mutogatott.

A lényeg, amit nem lehetett látni, az a fejében volt.

Elképzelt egy vidéki házat – mindig pontosan ugyanazt a házat és az udvart a legapróbb részletekig – és ott élte az életét: gondozta az állatokat, a kertet, a házban süttött, főzött, mosott és takarított.

Egy emeletes vidéki udvarház, amilyenben a valóságban még sohasem járt, óriási konyhával, benne hatalmas tűzhellyel, kívül pedig nagy kerttel és gazdasági udvarral. Az egész egy dombon állt, ahonnan messze el lehetett látni a környező vidékre, amelyeket szőlőskertek borítottak.

A ház, melyben gondolatban élt, egészen más volt, mint amiket ismert. Régi nagy fabútorok, tarka szőnyegek, óriási szobák, virágos függönyök és kárpitok, tágas folyosók.

A valóságban gyerekként egy nagyvárosban élt, egy régi bérház földszinti, sötét, nagy lakásában és az otthonuk az éppen aktuális divat szerint volt berendezve: csőbútorokkal, később variabútorokkal.

Nem csak azt a játékot játszotta; ha gyerektársaságban volt, szívesen játszotta velük a gyerekek mindennapos játékait. Nagyon szeretett hintázni és óráig elhomokozott a kishúgával. De ezt a „mutogatós” játékot egyszerűen muszáj volt játszania!

Még iskolás korában is csinálta. Persze csak titokban, amikor nem látta senki.

Ha megkérdezték tőle: mi lesz, ha nagy lesz, a gyerekek szokásos válaszait adta. Balerina leszek, vagy tanító néni...

De magában mindig úgy képzelte, hogy felnőtt korában csakis vidéken lakhat. Kertben dolgozik, állatokat nevel, egy vidéki háztartást vezet majd.

Már fiatal lány volt, amikor először hallott a lélekvándorlásról.

Amit hallott róla, az olyan természetesnek tűnt neki. Nem is értette, hogy miért nem fogadják el az emberek ezt a számára nagyon is nyilvánvaló dolgot a Földnek ezen a részén.

Húsz éves korában lett egy visszatérő álma. Az álom inkább egy hangulat volt, mint egy történet. Egy dombról ment lefelé, álmában, egy kertben. Ahogy maga elé nézett, látta hosszú fehér ruhája szélét, amint a lehullott faleveleket söpri. Látta sötét szőke haját két oldalt leomolni a vállára. Közben pedig olyan, de olyan mélységes szomorúságot érzett, amit szerencsére éber állapotában még sohasem kellett átélnie. Csak ennyi volt az álom: ment lefelé egy dombról fehér ruhában és nagyon szomorú volt. Tudta, hogy a domb alján egy tó van, afelé megy. De sohasem ért oda – mindig felébredt hamarabb. Egy időben olyan gyakran álmolta ezt az álmot, hogy már azt hitte, egész életében elkíséri ez az álom. Aztán egyszer csak vége lett, elmúlt, soha többé nem álmolta újra.

Évekkel később olvasott egy könyvet, ami felkeltette a kíváncsiságát. A könyv arról szólt, hogy hipnózisban az emberek emlékeznek, és fel tudják idézni az előző életeiket. Az egyes visszaemlékezéseket nagyon unalmasnak találta,

de maga a dolog megragadta!

No, nem annyira, hogy rögtön keressen egy hipnotizőrt. De egy este, elalvás előtt ismét a könyvet olvasta, s amikor eloltotta a villanyt, nagyon erősen arra gondolt, hogy az előző életeivel akar álmodni. Ezzel a gondolattal aludt el.

És álmodott...

Álmában egy nagy, vidéki udvarház óriási konyhájában állt. Egyedül volt.

Az óriási tűzhelyen sok étel főtt, nagy fazekakban. Az ajtó mellett egy mosdó állvány fölött tükör lógott. Odament és álmában megnézte magát. Széles, csontos arcból kék szemek néztek vissza rá, barna haja kontyba fésülve. Negyven év körüli lehetett. Magas, természetes asszony.

Kiment a konyhából, az ajtó egy nagy gazdasági udvarra nyílt, a ház egy domb tetején volt, és amerre a szem ellátott, szőlős kertek borították a domboldalakat. Álmában tudta, hogy ez mind az övé, ő a gazdaasszony. Felnézett az emeletes, napsütötte házra és úgy érezte: hazaérkezett.

A következő pillanatban már mást álmodott.

Sötétben lopakodott előre, több férfival együtt. Ő is férfi volt. Érezte az erős, izmos férfi test mozdulását, ami az ő teste volt, és amit ébren még sohasem érzett, érezhetett.

Látta a holdfényben a koszos vászonnadrágját s a viseltes bőrcsizmát, ami rajta volt. Érezte a saját és társai mosdatlan bűzét. Egy ház fölött, a domboldalban, egy keskeny ösvényen haladtak, igyekeztek csendben osonni. Tudta, hogy lovat lopni mennek.

Ennyi volt az álom, reggel volt, csörgött a vekker.

Anikó a reggeli készülődés közben az álmán gondolkodott. Vajon tényleg sikerült visszaálmodnia magát az előző életeibe?

Emlékeket látott? Vagy csak álmokat?

A gyerekkori „mutogatós” játékából álmodta azt a házat a szülővel – vagy az a játék volt a megszakadt valóság folytatása?!

Milyen furcsa érzés volt férfinak lenni és milyen igazi volt az az érzés! A fehérruhás lánnyal, a visszatérő álmából, most

nem találkozott...

Anikó ismert híres gondolatokat bölcselőktől a világról és az álmokról. Most úgy érezte, ő is hozzá tudná tenni ezekhez a bölcsességekhez a sajátját. Álom, vagy emlék: mind hozzád tartozik, te magad vagy.

A történet 2004-ben játszódik

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem...

A fodrászüzletben – amit most már hajstúdiónak hívnak – minden szék foglalt volt ezen a nyári délutánon. Zúgtak a hajszárítók, hajfestékek csípős illata szállt a levegőben, zubogott a víz a hajmosó tálakban.

Szilvi egy magazin nézegetésébe fogott várakozás közben, de fogalma sem volt, miről szól a cikk, amit olvas. A lányt nézte a kutyával. A lányt, aki egy percre sem tudott nyugton maradni, ki-be sétált az ajtón, a lábánál egy apró, tökéletesen nyírt szőrű kiskutyával. A kiskutya egy lépéssel sem maradt le a lánytól, sőt nagy gyakorlattal menet közben még körbe-körbe szaladgálta a gazdája lábait.

A lányt nézte lopva az egész fodrászüzlet. A magas, karcsú, tökéletes alakú lányt, derékig érő hajzuhatagával, amit az ügyes fodráskéz úgy melírozott szőkére, hogy az őszi falevelek minden árnyalatában ragyogott egyidejűleg. Az arca is tökéletesen volt kifestve és Szilvi egészen biztos volt benne, hogy ha lemosná a festéket, a lány akkor is gyönyörű maradna. Ahogy telt az idő, a lány egyre bosszúsabbnak látszott, egyre gyorsabb ütemben sétált. A kiskutya egy darabig hősiesen kitartott, aztán lihegve bebújt a sarokba.

Szilvi is utált várni, most is csendben fortlyogott magában. Időre jelentkezett be, mégis itt várakozott már jó ideje. Zolihoz, a fodrászához még akkor kezdett járni, amikor az még tanuló volt egy parányi belvárosi üzletben. Akkor még sejteni sem lehetett, hogy ilyen sztárfodrász lesz belőle. Most már önálló hajstúdiót nyitott, és három segítség is dolgozik a keze alá – mégis gyakran „csúszik az időpont”. A csúszás okozói mindig a fodrász barátai voltak, akiknek, úgy tűnt, nem kell bejelentkezniük, de amint beléptek, máris sorra kerültek. Most is egy koromfekete hajú srác kiszőkítése miatt vártak már egyre többen.

A melírozott hajú, gyönyörű lány magához intette a

kiskutyáját, a hóna alá kapta és sértődötten egy új időpontot kért. Ahogy kilépett az utcára, még a háta is rosszallást fejezett ki.

Szilvi nemsokára sorra került, de amíg a haját festette az egyik segítség – Zoli csak a festéket állította össze –, az alatt is a kiskutyás lányra gondolt. Milyen gyönyörű! De nem látszott rajta, hogy ettől elégedett, vagy boldog lenne. Szilvi magában ezt a jelenséget már régóta „széplány szindrómának” nevezte. A suliban az osztálytársai között is voltak nagyon szépek. Ezek a lányok sohasem voltak egyszerű esetek. A fiúk nem mertek, vagy nem akartak közeledni hozzájuk. Szilvi egyik gyönyörű ismerőse, Detti elszántan mondogatta, hogy őt nem is érdeklik a fiúk, ő úgyis apáca lesz.

Szilvi megnézte magát a tükörben. Kerek arcában nagy barna mosolygó szemek, egyenes orr, telt száj. Helyes vagy, nagyon helyes lány vagy, mondogatták neki a fiúk, akik vele könnyedén szóba elegyedtek. Csak rajta múlt, hogy elfogadja-e a meghívást moziba, diszkóba, vagy egy sétára. Ha megtetszett neki egy srác, az sem volt gond. Egy kis szemezés, egy félmosoly a szája szögletében, és vagy elfordult az illető és akkor annyi, vagy visszanézett, visszamosolygott, és akkor már könnyen ment az ismerkedés.

A „széplány szindróma” persze nem csak ismerkedési nehézségeket jelentett.

Szilvi a híres színésznők többségénél is ugyanazt figyelte meg, mint a saját környezetében: a széplányoknak semmi sem volt elég jó, mindig még többre, másra vágytak, akármilyen jó, vagy tökéletes volt a partnerük, az életük. Mintha mindig kevesellték volna azt az életet, ami nekik jutott, úgy érezték volna, hogy ők különlegességüknél fogva még többre jogosultak.

Ildi, aki magát tartotta széplánynak, szégyentelenül flörtölt bárkivel, még nála jóval fiatalabb kölykökkel is, pedig imádta őt a kivételesen jóképű és nagyon sikeres férje, Tamás.

A gyönyörű, fekete Edit két gyermeke megszületése után depressziós lett, kórházban is kezelték és Szilvinek bevallotta: „Nem tudok belenyugodni, hogy csak ennyi volt, most már mindig csak ez lesz...”

Ili, szépsége fogytán, önbizalmát az alkohol segítségével keltette életre, mígnem egy szilveszter háziasszonyaként a barátaiak megdöbbenésére részegen a nappaliban felállított karácsonyfájukba zuhant.

Zsuzsi, aki még suliba menet is órákig fésülte, sminkelte magát: előbb egy fogorvossal volt eljegyezve, azután egy szudáni orvostanhallgató jött, majd eltűnt Amerikában. Szilvi egészen biztos volt benne, hogy ott sem találta meg a keresett „tökéletes” partnert.

Szilvi hajfestése elkészült, és amíg várta, hogy elteljen a fél óra, amit Zoli előírt hajmosásig, továbbra is a „széplány szindrómán” merengett.

Greta Garbo, aki az első modern amerikai filmsztár volt, 36 éves korában örökre visszavonult a filmezéstől, talán mert nem bírta elviselni, hogy a közönség lássa, amint a tökéletes arcon nyomot hagy az idő múlása...

Marilyn Monroe, amerikai filmszínésznő, szupersztár, három férje mellett ugyanúgy nem találta meg a boldogságot, mint a hírnévben, a közönség rajongásában, és 1962-ben öngyilkos lett.

Domján Edit, aki gyönyörű volt és ragyogó színésznő, mindig újra meg újra elment a férjétől egy új szerelem kedvéért, majd visszatért, amíg tehetette – s végül a negyvenedik születésnapján lett öngyilkos...

Szépek, sikeresek, szerencsések voltak, mégis boldogtalanok. Szilvinek meggyőződése volt, hogy a „széplány szindróma” tette őket boldogtalanná.

Hajmosás után végre üdvözölhette Zolit, ő vágta le ugyanis a haját. Hajvágás közben, mint régi ismerősök, beszélgettek erről-arról. Zoli elmesélte az amerikai fodrászversenyt, melyen részt vett. Szilvi elmesélte, hogy új állása van, és úgy néz ki, hogy karácsonykor eljegyzik egymást a barátjával.

– És nálad? Mi a helyzet? Semmi komoly? – kérdezte Zolit. Zoli a tükörből ránézett és megcsóválta a fejét.

– Ismered azt a dalt, hogy „aki szép, az reggel is szép”? Én még nem találtam meg, akit keresek.

– Pedig te aztán sok széplánnyal találkozol!

Divatbemutatókon dolgozol, színésznők, balett táncosok, modellek a vendégeid.

– Ismerek sok széplányt, de olyan hisztisek! Azt sem tudják, mit akarnak. Semmi sem jó nekik.

Hát igen, sóhajtott egyet magában Szilvi. Úgy látszik, tényleg működik a „széplány szindróma”.

– Talán nem is olyan fontos, hogy szép legyen, akit keresel. Talán elég lenne, ha csak helyes lány és megért Téged, és a céljaidat. Szeret téged és megbecsül – vetette fel Szilvi. Zoli megrovóan nézett rá a tükörből.

– Jaj, ezt nem mondd komolyan! Én, aki szép és kevésbé szép nőket varázsolok gyönyörűvé, jelenjek meg egy „helyeskével”?

Mivel Zoli épp alul vágta a haját, és lehajtotta a fejét, nem látta a tükörből a gyilkos pillantást, amit Szilvitől kapott a nagyképű szövegért.

Azóta a nyári délután óta már jó néhány év eltelt. Szilvi nem hozta szóba többé, amiről akkor beszélgettek. Zoli pedig még mindig keresi azt a gyönyörű lányt, aki nem szenved „széplány szindrómában”.

A történet 2007-ben játszódik

Szeresd meg a tested!

Sári sokáig hitt abban, hogy életünket két fajta probléma nehezíti meg: ha nem szeretnek, vagy ha többen is szeretnek.

Aztán egyszer csak észrevette, hogy nem néz a tükörbe. Persze használja a tükröt, mert megfésülködik, kifesti a szemét, bekrémezi az arcát. Olyankor azonban csak a haját, a szemét, a krém egyenletes elosztását nézi az arcán. Saját magát – összességében - nem szokta megnézni.

Egy színházi előadás szünetében döbbsent rá erre. Az előcsarnok telis-teli volt tükrökkel és egyszer csak szembe jött önmagával a tükörben. Sári elkapta a pillantását a saját tükörképéről, és olyan kellemetlenül érezte magát, mintha nem lett volna rajta ruha. Pedig a ruhájával nem volt semmi baj, rajta volt és illett az alkalomhoz. Akkor jött rá, hogy még egy probléma nehezíti meg az életünket: ha nem szeretjük saját magunkat.

Attól fogva figyelte magát, hogyan bánik saját magával, a saját testével.

Türelmetlenül és kíméletlenül, talán ezek voltak rá a legenyhébb kifejezések.

Fésülködésnél gyors, egyenletes mozdulatokkal tépte a haját a fésűvel, fürdésnél kíméletlenül dörzsölte magát a szappannal, a ruhákat fel-le rángatta magáról, ha öltözött.

Sietősen, céltudatosan bánt a testével, mint ahogy egy gépet karbantart az ember azért, hogy jól működjön, jól végezze a dolgát. Ha a teste fellázadt és nem teljesítette a tőle elvárt feladatokat – például megbetegedett – Sári szabályosan dühös volt rá. Mint egy gépre, ami pont akkor romlik el, amikor a legnagyobb szükség lenne rá. Gyorsan teletömte magát gyógyszerekkel és elvárta, hogy azonnal rendbe jöjjön. Még jobban haragudott a testére, ha szervizbe kellett vinnie végül, azaz elmenni az orvoshoz.

Az orvosnál kerek perec kijelentette, hogy neki nincs ideje ágyban feküdni, kezelésekre járni. Azonnal kér egy nagyon

erős gyógyszert, csak ezért jött.

Sári maga is meglepődött, amikor rájött erre. Mert ha megkérdezték volna tőle, hogy szereti-e a testét, biztosan igent mondott volna. Pedig nem, nem szerette, ez napról-napra nyilvánvalóbbá vált a számára. Órákig ült a munkahelyén a számítógép monitorja előtt, szinte mozdulatlanul, csak a szeme figyelte a képernyőt és az ujjai jártak a billentyűkön. Sok a munka. És a munka mindig sok volt. Nem volt kímélet sem a hátának, sem a szemének. Az utcán sietősen loholt, előre szegezett arccal szedte a lábait, hogy behozzon néhány percet, mivel mindig késésben volt. Otthon sem kímélte magát. Általában minden feladat hétvégre maradt, szinte csak addig ült, amíg evett; aztán elnyelte a házimunka. Képes volt úgy megpucolni az előszobában a nagytükört, hogy közben nem nézett bele.

Nem volt ez mindig így. Kamaszkorában persze, hogy órákig bámulta magát a tükörben, de az nem számít – akkor tele volt a szokásos elkeseredéssel, hogy ő milyen rémesen néz ki. Aztán csinos fiatal nővé serdült és jó barátja volt a tükör. Nem csak a tükör, az utcán a kirakatok, a gépkocsik ablakai, a férfiak rászegeződő tekintete. Mindben szívesen nézegette magát és elégedett volt a látvánnyal.

Most pedig nem az! - Állapította meg a saját magán végzett megfigyelés végén.

Vége összeszedte magát és odaállt a nagytükör elé. Kényszerítenie kellett magát, hogy rendesen megnézze a tükörképét, szembenézzen magával és azzal, hogy mi nem tetszik a látványon.

Hát először is a kora. Ki ez a túlkoros személy itt a tükörben?

Másodszor a súlya. Ki ez a régen teltkarcsúnak, most meg súlyproblémákkal küzdőnek mondott nő?

Harmadszor meg... az egész! Ki ez a nő egyáltalán? Aki nem hasonlít a szépségipar, a divatvilág reklámjainak modelljeihez? Aki nem hasonlít a magazinok képein látott nőkhöz? Aki nem hasonlít még fiatalkori önmagához sem?

Sári végighúzta a kezét a dúsan gömbölyödő csípőjén,

szemügyre vette kikerekedett arcát, feszülő pulóverét. Megnézte a ráncokat a szeme sarkában.

– Szóval ez a baj, öreglány? – kérdezte magát.

– Nem vagy trendi! – állapította meg.

– És ezért nem szereted magadat – tette hozzá.

Megcsóválta a fejét és nagyot sóhajtott. Általában nem szerette, ha rosszul bánnak valakivel. Bárkivel. Gyerekekkel, állattal, a földdel, a vízzel, az emberek egymással. Még a kitalált történeteken, filmekben, könyveken is tudott sírni, elszomorította, ha valakivel rosszul bánnak.

Ő meg saját magával bánik rosszul. Furdalta a lelkiismeret, amióta rájött erre.

Aznap este a fürdőszobában lassan hámozta le magáról a ruhákat. Zuhanyozás helyett készített egy illatos habfürdőt. Vitt magával egy jó könyvet és elnyúlt a kádban. Előbb olvasott egy kicsit, aztán csak pihentette a szemét, áztatta magát, talán egy kicsit el is szundikált. Amikor mosakodni kezdett, gyengéden érintette meg a testét, lassan és élvezettel fürdött.

Ettől a naptól kezdve minden megváltozott.

Ha egy kívülről megkérdeztek volna erről, azt mondta volna, hogy semmi sem változott. Sári ugyanannyi időt töltött a munkahelyén, ugyanúgy elvégezte az otthoni feladatokat. Azonban belül nagy volt a változás. Szeretettel érintette meg a testét, figyelt a kívánságaira. Ha munka közben jelzett a háta, hogy elgémberedett, igyekezett felállni. Valami olyan feladatot találni, amihez jönni-menni kell egy kicsit. Ha jelzett a szeme, hogy már sok neki a számítógép monitorjából, kicsit nézte az ablakban lévő virágot, a képet a falon, ami a kedvenc cicáját ábrázolta. Ha nem sikerült kicsit lazítani, mert akkora volt a hajtás, megbeszélte magával, hogy elhalasztja, amit a teste kíván, de este bepótolja majd. Ezeknek az ígéreteknek a betartásához otthon elkezdte kívágni a női magazinokból azokat az egészség és szépség tanácsokat, amiket eddig is elolvasott, de megvalósításukat – idő és pénzhiány miatt – bizonytalan időre elhalasztotta. Beszerzett három tarka

mintás papírdobozt és külön dobozba gyűjtötte a gyógynövényekről szóló cikkeket, a tornákról szóló cikkeket, a szépségápolásról szóló cikkeket. Ezután, ha valami egészségügyi problémája volt, nem kapott be rögtön egy pirulát, hanem áttanulmányozta a dobozait. Milyen gyógynövény használna, milyen tea tenne jót, vagy milyen torna segítene. Az utcán kényszerítette magát, hogy lassabban járjon, sétáljon, élvezettel mozogjon.

A büntudattal is leszámolt magában. Nem tilos csokit, édességet, sütit enni!

Egy ideig élvezte a feloldott tilalmat. Aztán egyszerre azt vette észre, hogy nem akar már annyit nassolni, mint amikor „nem volt szabad”. Hiszen már nem egy titkos szerető a csoki, akit rejtegetni kell. Most, hogy megengedte magának, hogy mindig egyen belőle, amikor csak akar, már nem is volt olyan fontos az egész. Amíg édesség helyett akart gyümölcsöt enni, valahogy sohasem vett magának. Most rákapott a gyümölcsre.

A legnehezebb azonban még hátravolt. Megtanulni azt, hogy szépek lássa magát.

Először csak figyelt. Figyelte, hogyan néz rá a férje, a családja, a barátai. Figyelte a tekintetüket. Ők milyenek látják Sárít? Megpróbálta az ő szemükkel nézni magát.

Hogyan látja vajon őt a többi ember? Tényleg olyan tragikus, ha eltér a szépségipar és a divatvilág által sulykolt igényektől?

Amit látott a szemekben, az egy kicsit meglepte. A többi embert egy kicsit sem érdekelt, hogy Sári hogyan néz ki. Az utcán mindenki rohant a dolga után. Senki rá sem nézett. Vagy ha igen, akkor csak úgy, mint egy tereptárgyra, amit ki kell kerülni, nem szabad nekimenni.

A kollegáit sem érdekelt, hogyan néz ki. Csak az érdekelt őket, hogy hatékonyan és eredményesen dolgozzanak együtt. Ez pedig nagyon jól ment.

A családja, a barátai szemébe nézve pedig, egyenesen szépek látták magát. Ahogy ránéztek, rámosolyogtak, megfogták a kezét, megpuszították az arcát, Sári érezte, hogy

őket sem izgatja, hogy „nem trendi”.

A férjét kifaggatta arról, hogy mit szól hozzá, mennyit változott – nem éppen előnyére – az elmúlt évek alatt.

A férje válaszul magához húzta őt és megsimogatta az arcát. Miről beszélsz? – kérdezte csodálkozva. Éppen olyan vagy, mint amikor megismerkedtünk. Sári kutatva nézett a férje szemébe: vajon most ugratja őt? A férje mosolygó tekintetéből azonban csak a szerelem sugárzott felé...

Nem volt könnyű dolog szépnek látnia magát. Egy olyan világban, ahol mindennap ezerszer látod a reklámokban, az újságok címlapjain, divatfotóin, hogy *mások* bezzeg milyen trendiek. Ahányszor azon kapta magát, hogy nem néz magára a tükörben, vagy a kirakatok üvegében tükröződő képéről elkapja a pillantását, mindig előírt magának egy kényeztető lábmasszázszt, vagy egy kényeztető hátgerinc tornát, vagy ami éppen az eszébe jutott, hogy mivel kárpótolhatná a félrekapott pillantásokért a testét. Ez azonban nem vitte közelebb a célhoz: önmaga elfogadásához.

A várt áttörést egy őszi nap mégis elhozta. Éppen kiugrott ebédidőben a boltba bevásárolni, amikor a bolt ajtaján éppen kilépő, Sárival egykorú, őszes halántékú férfi megfordult utána. „De jó vagy!”, mondta a mellette ellépő Sárinak. Ez a blőd pasi-szöveg, ez volt az áttörés. Ettől kezdve Sári mosolyogva nézett a tükörbe. „De jó vagy!” - kuncogott mindannyiszor.

A történet 2008-ban játszódik

A sors

Rettegve próbáltak elbújni a lények elől. Voltak, akik a bokrokban kerestek menedéket, vagy a fák mögé bújva lapultak csendesen, abban a reményben, hogy a lények nem veszik észre őket.

Mások az épületek közé, falak mögé rejtőztek el előlük. Megint mások gondosan bezárt otthonaikban bújtak meg. Voltak olyanok is, akik nem rejtőztek el. Hittek a jó szerencsájükben, vagy bíztak a vak véletlenben, ami megkíméli őket. Néhányan bátran az útjukba álltak, azt képzelve, hogy valami módon legyőzhetik őket.

A lények hatalmasak voltak hozzájuk képest. Mint egy-egy óriási torony. Csak ha távolabb voltak tőlük, akkor látták őket teljesen. Ha a közelükben voltak, csak az aljukat látták. A fekete kemény bevonatot rajtuk, ami a földnél borította őket.

Minden nap eljöttek. Már messziről hallatszottak a dobbanások, ahogy közeledtek. Többnyire ketten voltak.

Minden nap vadásztak rájuk. Egy markolóval szedték össze őket.

Sokszor nem is sejtették, hogy már megpillantotta a rejtekhelyüket valamelyik lény, csak azt érezték, hogy elkapja őket a markoló, felemelkednek a levegőbe, a markoló résein át még egy pillantást vethettek a világra, aztán kíméletlenül beledobtak mindenkit az egyik magas falú, nagy, kerek tartályba. Két tartály volt. Az egyikbe azok kerültek, akik világosszínűek voltak, és nagyra nőttek. A másik tartályba pedig, a sötét színűek, a kicsi, vagy átlagos nagyságúak.

Akik az otthonaikban bújtak meg, azokat sem kímélték, szétfeszítették a markolók az otthonaik biztonságosnak hitt falait, kíméletlenül megragadták, és kirángatták belőlük a megbújókat. Őket is begyűjtötték.

A lények vigyáztak rájuk, hogy ne sérüljenek meg, azonban néha mégis megtörtént, hogy nem vették észre

valamelyiküket, és recsegve, ropogva törtek szét a csontjai a ránehezedő, földbe préselő, hatalmas súly alatt. A föld mohón itta be a teste nedveit. Ez leggyakrabban akkor történt meg, ha egyiküknek sikerült kiugrani a markolóból, mielőtt összezárult körülötte, és menekülni próbált. A lények ilyenkor a menekülő után vetették magukat, és nem figyeltek eléggé az útjukba kerülőkre.

A vadászat néha hamar véget ért, máskor órákig tartott.

A begyűjtöttek igyekeztek a tartály oldalához lapulni, hogy az újabb, és újabb érkezők ne essenek rájuk, de amikor sokan voltak, már hangosan koppantak rajtuk az újonnan érkezettek. Aztán egyszerre csak nem jöttek többen.

A markoló megragadta a tartályokat, és bevitte a lények által épített, hatalmas épületbe. Oldalra billentette az egyik tartályt, és rövid zuhanás után mindenki egy nagy, durva anyagból készült mesterséges veremben találta magát.

Kicsik, nagyok vegyesen szorongtak egymás mellett, egymást nyomva, egymásra potyogva. Hangosan koppantak egymáshoz az ütközéstől, hiába próbáltak odébb gurulni a többi érkező útjából, a nekik jutó szűkös helyen nem nagyon tudtak kitérni. Végül kiürült a tartály, mindenki a veremben szorongott. Próbáltak helyezkedni, hogy ne nyomják össze egymást, de nem nagy sikerrel. Túl sokan voltak, és még mindennap egyre érkeztek az összegyűjtöttek csapatai. Egy idő után megtelt a verem, és hallották, hogy a mellettük levő másik, hasonló veremben kötnek ki a társaik.

Az újonnan érkezettek azt mesélték, hogy már szinte mindenkit begyűjtöttek a lények, alig maradt valaki belőlük odakinn. Azért még néha hoztak újabbakat, de egyre kevesebben jöttek. Százával szorongtak, egymást nyomva, szorítva, egymás hegyén-hátán összezsúfolva, a mély veremekben. Levegőhöz is alig jutottak, akik a verem mélyére kerültek.

A világosaknak is ugyanez volt a sorsuk, csak egy másik, a többinél magasabban fekvő, ezért világosabb veremben. Ők kevesebben is voltak, nem zsúfolódtak össze annyira.

Az újonnan jöttek, a sokkoló megérkezés után, faggatni kezdték a régebben itt levőket, hogy mi fog történni velük, miért szedték össze őket a lények?

A régebbiek mindig ugyanazt válaszolták. „Ne akard előre tudni! Hamarosan meglátod!” Rémülettel vették tudomásul a választ, és félelemmel vártak a sorsukra.

A következő reggelen aztán megérkezett az egyik lény. A veremből, amiben a sötétek voltak, kiválasztotta közülük a legpiszkosabbat. A markolóval megragadta, és kivette a veremből. Aztán még egyet, és még egyet. Vagy tizenötöt kivett közülük. Mind sötétek voltak, némelyik torzonborz szakállat viselt. Egy földön heverő falpra helyezte mindet. Aztán egy fém eszközzel sorban felnyitotta őket. Ügyesen szétválasztotta a csontokat a hústól. A szétroppantott csontok recsegésétől nem hallatszottak a sikolyaik. Egy nagy tartályba dobálta a csontokat, a haját, szakállat, egy kisebb másik tartályba pedig, a szétdarabolt húst. Ha valamelyik a felnyitás után halottnak bizonyult, és megkezdte már benne romboló munkáját az enyészet, a nagyobbik tartályba dobta a lény az egészet, és helyette egy másikat vett ki a veremből. Nem hagyta abba, amíg fel nem nyitott, és össze nem aprított tizenöt egészségeset közülük.

Aztán kivitte mind a két tartályt, és valamennyi idő múlva újabb begyűjtötteket hozott.

Ez történt minden nap, egészen addig, amíg már nem jöttek újabbak. Csak a veremből szedte ki a tizenöt áldozatot, és széttrancsírozta. Ha talált köztük még jól megtermetteket, akik világosak voltak, azokat átette a másik verembe.

Néha aztán a világosakból is megtöltötte a kisebbik tartályt, és elvitte őket.

A tartályt aztán később üresen hozta vissza.

A veremben lévő, akik idáig azért küszködtek erejüket megfeszítve, hogy a verem tetejére jussanak, ahol nem nyomják össze őket a többiek, amikor meghallották a lény lépteit, igyekeztek a verem mélyébe menekülni, hogy ne őket válassza ki. Amíg rá nem jöttek, hogy inkább a

markoló útjába kell tenni a halottakat, és a világosakat, hogy megszűnjön a zsúfoltság. Teltek-múltak a napok, a hetek, és amikor már egészen kényelmesen kezdtek lenni a veremben, egyszer csak áttette őket a lény, a zsúfolt másik verembe, és kezdődött minden előlről.

Világos volt, hogy innen senki sem menekül meg, mindenkinek ugyanaz lesz a sorsa, ami nap, mint nap lejátszódott előttük.

Az egyik napon, mikor már kicsit megnyugodtak a reggeli szörnyűségek után, újra megjelent a lény. Azonban most nem volt egyedül, egy másik is volt vele. Csikorgó, bugyborékoló hangokat hallatott, valahol fenn a magasban, amiket ők nem értettek.

– Gyere kisfiam, itt a dió mind a kamrában. Ebben a dobozban, ami az asztalon van, ebben vannak az egészséges, nagy szemek. Ebből hozzáál be abban a kis piros műanyag vödörben a konyhába, a sütihez. A földön levő dobozokban levő dióból szoktam törni a madaraknak, az etetőkbe reggelenként. Sajnos nagyon későn érő dióink van, a legtöbb már akkor potyog le a fáról, amikor megjönnek az őszi esők, és csupa sár lesz. A burkuk sem nyílik ki rendesen, rajtuk maradnak ezek a fekete szálak, olyanok, mintha torzonborzak lennének.

A csendes, másik lény, a markolójával telerakta a kisebbik tartályt a világos színű, tiszta, nagy szemű dióból. Kivitte, és becsukta maga mögött a kamraajtót. Bevitte abba a nagy kődobozba, ahová ezeket az óriási lényeket sodorta a sorsuk. Ahol ők reméltek, féltek, jajgattak, kiabáltak, imádkoztak, káromkodtak. Akik szintén apró lépések zsarnoksága alatt közeledtek ismeretlen sorsuk felé.

A kamrában maradt diók – akik mind teljes, és termékeny életet akartak élni, mindazt megvalósítani, ami a természet rendje szerint megtörténhet velük –, egy általuk felfoghatatlan akarat csapdájába esve, szintén a sorsukra vártak.

A történet 2012-ben játszódik

T. PANDUR JUDIT - A kék kötényes rejtélye

Grimbusz

Lehajtott fejfel keresgélt a réten. Vad, hideg szél fújt, a csuklyáját majdnem lesodorta a fejről.

Egy nagy zsákba szedegette, amiket talált. A zsák már telve, s súlyosan dudorodott a kezében, alig tudta beletuszkolni a következő kis darabot, ami félig egy vascső alá beszorulva hevert. A következő darabka csücske egy összeszorított tenyérből kandikált ki. Szétfeszítette a kezét, de nem járt sikerrel, mert amit meglelt, a vad szél kitepte a kékre fagyott tenyérből, mielőtt utána kaphatott volna. Bosszúsan bekötötte a zsák száját. – Úgy sem fér már ebbe több... – morgott magában.

A rét szélén, egy árokban sorakoztak, amiket sikerült egészben megtalálnia. A kaszája mellettük hevert. Felkapta a hátára a zsákot, karjába vette a csorbítatlan példányokat, és indult leadni mindent. A kaszáját az árokparton hagyta, még úgy is vissza kell jönnie, átfésülni még egyszer a rétet. A szolgálatot teljesítő kapus kitárta előtte a hatalmas bejáratot, amelyen túl szelíden ragyogó fény fogadta. Sietve jött elé a raktáros, hogy átvegye tőle a rakományát, nagyot sóhajtott, és a fejét csóválta, amikor a tömött zsákot meglátta:

– Ez borzasztó! Ilyen még soha nem volt! Ennyi picike darab! Micsoda grimbusz! Mit kezdjünk mi most ezekkel?

– Találjátok ki! Ez a ti dolgotok, az enyém meg, az lenne – ha nem tartanál fel –, hogy gyorsan összeszedjem őket. Bár némelyik olyan apróra szakadt, hogy képtelenség minden darabkáját megtalálni... Megteszem, amit tudok...

Azzal letette a zsákot a földre, a karjában lévőket a raktárosnak adta, és egy üres zsákkal a kezében visszaindult a rét felé.

– Szörnyű, hogy mire képesek saját fajtájukkal szemben. Ez már nekem is sok! – méltatlankodott, miközben átfésülte a réten szanaszét heverő széttépett holttest maradványokat,

leszakadt testrészeket. Egy bakancsba beakadva még megtalálta egy szétszakadt léleknek egy kis darabkáját, egy sisak alá szorulva egy másik lélek apró darabját, de ép lelket már nem talált a valaha csukaszürke és barna egyenruhák borította, egyformán mocskos és véres halottak testrészei között. Megmarkolta a zsákot – és a teljesen felesleges kaszáját – és a halál ellibbent a következő csata helyére, összegyűjteni a halottak lelkeit, és az ágyúgolyóktól, gránátoktól, aknáktól szétszakadtak lelkének apró darabkait is.

Az icipici lélekcafatok, amiket nem sikerült a halálnak megtalálnia, ott maradtak a réten a fűben, a sárban. Egyeseket belélegeztek a bajtársaik, akik temetni jöttek a halottak maradványait, és önkéntelenül kiszabadították őket. Ezek a morzsácskák beépültek a túlélők lelkébe, és nekik fogalmuk sem volt, hogy miért támadt bennük a háború után olthatatlan érdeklődés a zene, vagy például a sport iránt, amit régebben ki nem állhattak. Miért változtattak foglalkozást, vagy miért támadt kízó vágyakozás bennük egy soha nem látott asszony iránt, akiről fogalmuk sem volt, hogy ki is lehet.

Egyes lélek morzsácskákból a haldoklás kínja is beléjük szívárgott, megmérgezve vele a lelküket, és ha élve megúszták is a háborút, élőhalottként tértek vissza onnan.

Más lélekmorzsákat felkapott a szél, kiszáradva sodródtak, rémületet, dühöt, iszonyatos félelmet, és mérhetetlen szomorúságot vittek magukkal – mert néhai gazdájuk utolsó érzéseivel voltak átítatva. Örök félelembe, acsarkodó dühbe, vagy feneketlen depresszióba taszították azokat, akik véletlenül belélegezték őket, akárhol éltek is a Földön, akármilyen messzire a háború helyszínétől.

Voltak olyan pici lélekcafatok, amiket állatok kaptak be véletlenül, és olyan vágyak és érzések kezdtek munkálni bennük, amik meglepő emberi tulajdonságokkal ruházták fel őket.

Számoló és éneklő kutyák, lovak, majmok – beszélő, és ördöglakatokat percek alatt kinyitni képes papagájok –

karámot kinyitó, nyomós kútból vizet húzó tehének – gazdájukat, vagy a cirkusz közönségét, ámulatba ejtő, tárgyakat megkereső, különös feladatokat végrehajtó állatok híre járta be a világot.

Azok a lélekmorzsák, amiket beletapostak a sárba, ott ragadtak és belemosódtak a földbe a következő esőzésznel. Amikor a réten begyógyultak a háború ütötte sebek, és újra kihajtottak a növények, némelyiknek jutott egy-egy darabka emberi lélek, amit senki sem sejtett, amikor lekaszálták a rétet.

A halál abban az egész világra kiterjedő háborúban több mint hetvenkétmillió lelket gyűjtött be, aminek jó nagy részét csak darabokban talált meg, és bezsákolta.

A sors angyalai megpróbálták az első zsákokban található lélekdarabkákat összeilleszteni, és összeragasztani, de sokáig nem engedték újra leszületni őket a földre, mert úgy érezték, hogy inkább az ép lelkeknek kell újjászületni. Azok közül is a szelídeknek, a vidámaknak, mert ők talán jobbra tudják tenni azt az őrült világot, aminek a világháborúja hat év alatt túlszűfolta a lelkek kamráját.

Azonban a földön élő emberek száma a háború utáni két milliárdról néhány évtized alatt hét milliárdra növekedett, és ennyi embernek nem jutott szelíd és vidám lélek, sőt még az ép lelkek is hamar kifogytak. A jól-rosszul összeillesztett torz lelkek is gazdára találtak és rémtetteiktől visszhangzott a világ. Saját polgáriakat gyilkoló diktátorok, rengeteg ámokfutó, véreskezű szektavezérek lepték el a földet. Lélekromboló művészetek kaptak szárnyra, torz zenék, rémes képek, szörnyű filmek jártak be diadalmas utakat.

Aztán a torz lelkek is kifogytak a lelkek kamrájából, és a sors angyalai kelleetlenül kibontották a zsákokat, és a szétszakadt lelkek kis darabkáit küldték le a megszületőknek. Attól függően, hogy milyen lélekdarabka került bele, úgy lett a gazdája egysíkúan mániákusnak tűnő – az ép lelkek szemében. Fiatalok szította értelmetlen háborúk törtek ki, ahol csak az öncélú pusztítás volt a lényeg. Fura gyermekek születtek, akik nem tudtak olyan

teljes életet élni, mint amit megérdemelték volna. Ők korukhoz nem illő vadsággal, harciassággal vetették magukat a környezetükre, vagy álmokban éltek, és nem érdekelte őket a körülöttük lévő világ. Mások nem tudtak, vagy nem akartak felnőtthöz méltó életet élni, örök gyerekként csüngtek a szüleiken. Pici kis lelkek, amik nem töltötték be a megszülető testet, és nagyon nehéz volt a többi léleknek hozzájuk kapcsolódni. Vagy azért, mert leszívták mások minden erejét, vagy azért, mert vadul ellöktek minden jobbító szándékot. A sors angyalai tehetetlenül nézték, ahogy a grimbusz csak egyre növekedett a földön.

/A grimbusz jelentése: felfordulás, baj, kellemetlenség, bonyodalom, gubanc./

A történet a II. világháborúban, és az azóta eltelt időben játszódik

T. PANDUR JUDIT - A kék kötényes rejtélye